

EVA
MENASSE
Kvazi-
krystaly

HOST

1

*Nic nebylo jednoduché, známé, bezpečné,
důvěryhodné, autentické.*

JANET FRAMEOVÁ

Letní prázdniny. Již několik týdnů nevytáhla Judith paty z pozemku svých rodičů se zdivočelou zahradou a obrovským polorozpadlým domem, kterému její mladší sestra se směsicí drzosti a nevinnosti říkala *naše vila*. Juditina matka snila jako dívka o *zámečku* a Juditin otec — jenž se ve zlém rozešel se svými rodiči, protože se opovážili nepřijmout jeho mladou ženu, přestože sami byli nacisti — do ní byl natolik bezhlavě zamilovaný, že si za vypůjčené peníze koupil tuhle zříceninu. Ryze teoreticky byla secesní. Jenže od té doby, a to už bylo víc než čtrnáct let, mu celá tahle rekonstrukce zálučně plíživými kroky přerůstala přes hlavu, jako by dům přesně věděl, že to otec nikdy nevzdá, a odsoudil ho do role doživotního stavitele samouka.

Vědomí, že ještě nedávno chodila do školy, se rozpustilo v letním horku. A hektické boje o přežití odehrávající se krátce před vysvědčením měly nyní, z hlubin času, stejně matné obrysy jako vyhlídka na to, že na podzim nevyhnutelně zase začne

nový školní rok. O drobné změny, které přinese (starořečtina coby nový předmět, těhotná profesorka matematiky a možná taky senzace v podobě nového spolužáka s kázeňskými problémy), by teď Judith stěží dokázala předstírat zájem. Ale stejně nebylo před kým.

Xanu poslali na rozdíl od předchozích let hned po skončení školního roku do Francie. A Claudie trávila jako vždycky skoro celé prázdniny u prarodičů v nějaké vzdálené vesnici na západě. Judith i Xana dobře věděly, že Claudieiny dopisy o tom, jak moc se tam nudí a jak se jí stýská, jsou nestoudné lži, protože ve skutečnosti je Claudie rozená selka, vždyt to má vepsané ve tváři. Při každém delším odloučení se Judith a Xana předháněly v předstírání toho, která z nich Claudii pohrdá víc, takže se chvíli zdálo nemožné, aby se na začátku školního roku věci vrátily zase ke starým pořádkům. To k překvapení učitelů i spolužáků znamenalo, že Judith s Xanou Claudii vláčely všude s sebou jako dobrosrdečnou a úslušnou souputnici. Ty dvě byly amazonky, které se k ostatním pěšákům ve třídě chovaly s povýšenou nadřazeností. Nikdo se jim neodvážil postavit. Ani sama Claudie zřejmě neměla jasnou představu o tom, co by ji čekalo, kdyby se s ní přestaly kamarádit. Ale pravděpodobně by to nebylo nic příjemného.

Xanina matka jednou o Claudii řekla, že je hodné děvče, a od té doby Xana s Judith často začínaly své krátké jedovaté duety otázkou: Jakpak se asi daří našemu *hodnému děvčeti*?

Dneska jsme byly s babičkou na houbách, odpověděla na to například druhá pípavým hláskem a citovala pohlednici od Claudie z časů, kdy ještě chodily na základní školu. Jenže dnes už byly starší a zlomyslnější, a proto ta první mezitím dodala: *Asi kydá ve chlívku hnůj*. A druhá si pohotově přisadila: *A pak si myje vlasy jádrovým mýdlem*. Načež to první ještě zlomyslně vylepšila: *Chtěla jsi říct oclupení, ne?* A druhá, teď už s potlačovaným smíchem, pokračovala: *Doufejme, že nemyje jádrovým*

mýdlem ochlupení svému dědečkovi. Obě totiž před nedávnem jen na základě nějaké fotografie naznaly, že Claudiin dědeček vypadá jako pedofil.

Doposud se jim na podzim se začátkem nového školního roku podařilo pokaždé navázat na staré přátelství s Claudií celkem bez potíží. Mělo to své důvody. Mimo jiné i ten, že Xanina rodina každoročně koncem léta odcestovala a Xana se vrátila až těsně před začátkem školy. Prázdniny skončily a Xana s Judith se tajně styděly za všechny ty věci, které před mnoha týdny říkaly. A ten dvojí stud, dvojí proto, že se styděly i za to, že se vůbec stydí, způsobil, že téma Claudie zůstalo na nějakou dobu zapovězeno.

Další důvod byl ten, že se začátkem nového školního roku bylo častěji vidět Claudiinu matku. Byla mladá, protože Claudií přivedla na svět ve skandálně nízkém věku. Muselo se to stát přibližně v době, kdy ona sama končila povinnou školní docházku. Navíc byla úchvatně krásná, takový andílek s čistou, nenalíčenou tváří. Povahu měla nekomplikovanou a srdečnou a ony žádnou jinou takovou matku neznaly, protože jiné matky si dávaly záležet na tom, aby si mezi sebou a svými nedospělými konkurentkami udržovaly patřičný odstup.

Judith tenkrát tak nějak nejasně cítila, že Claudiina matka, které všechny říkaly Lizzie, a navíc jí směly i tykat, možná byla tím důvodem, proč ona a Xana Claudií strpěly. Ale pochopitelně to bylo i kvůli samotné Claudií, kterou obě znaly od raného dětství, což bylo déle, než se znaly navzájem.

Claudie byla blondýnka stejně jako Lizzie a byla také stejně přátelská, ale měla o malinko hrubší rysy. V porovnání s matkou byl její nosík jen nepatrně ohrnutý, ale i tak vypadal jako prasečí rypáček. Neustále se červenala, a to nejen ve škole, mírně se potila, při mluvení zadržovala a často si zajížděla prsty do vlasů, což na nich také bylo znát. Když jim Lizzie — či paní Dennebergová — připravovala kousky vychlazeného melounu

v bezinkovém sirupu, cítily se s ní Xana a Judith jako ve veselém francouzském filmu. Claudie jim naproti tomu se svými celozrnnými sušenkami a čajem, který nalávala z vlastnoručně vyrobené konvice, připadala nemotorná a nemožná. Claudie zdědila všechny znaky špatné kopie. Jenže to Judith pochopila až jako dospělá žena. Tenkrát je s Xanou rozčilovalo nejen to, že Claudie nemá k ničemu talent, ale také to, že jí chybí i sebemenší schopnost se změnit.

Ale právě proto ji chránily. Zrovna ony, od kterých by se dalo očekávat, že tu dobrosrdečnou, nešikovnou a podle všech pubertálních kritérií otřesně trapnou dívku budou trápit, nebo přinejmenším chladně přehlížet, ji už dávno přijaly za svou kamarádku. Mohla za to obdivovaná Lizzie Dennebergová, která se svou dcerou jednala s neochvějnou shovívavostí učitelky v mateřské školce, a Xana s Judith si tenkrát myslely, že ve skutečnosti Claudiiinou nechápavostí tajně trpí stejně jako ony.

A konečně tu byla i ta skutečnost, že se s Claudii znaly už dlouho a potkaly ji ještě v době, kdy obě oplývaly dětskou nevinností. Judith znala Claudii od prvního školního dne a Xana, která chodila do jiné základní školy, s ní bydlela ve stejném domě.

Na první školní den, slavnost nazdobených školních kornoutků, se Juditina matka zase jednou rozhodla popřít samotnou podstatu dceřiných vlasů. S procedurou začala brzy ráno a nachystala si studenou vodu, citronovou šťávu, ostré hřebeny a kulmu. Judith křičela a bránila se a její matce několikrát ujela ruka, jak se tehdy říkalo fackám, pak si Judith ušpinila oblečení, jak se válela po zemi, a hedvábný šátek, kterým jí matka stáhla vlasy místo široké stuhy, se k žádným jiným šatům barevně nehodil. V autě si Judith schovala zmučenou hlavu pod bundu, její matka neslyšně plakala a otec hrál nezúčastněného řidiče. Než přijeli před školu, kde nastrojené děti pózovaly před

otcovskými fotoaparáty, tříletá Salome nepozorovaně spolykala většinu Juditinych sladkostí, a jen co vystoupila z auta, vyvracela všechno na chodník.

Judith si vzala poloprázdný kornoutek, z něhož visely cáry papírových girland, vzpřímená jako svíce vyrazila od své rodiny ke školní budově a vešla do třídy, kde to ještě vonělo malířskými barvami. Statečně vydržela posměšky spolužáků o Pipi Dlouhé punčoše. Ale když ji pak učitelka vybídla, aby vymalovala několik předtištěných hrušek, které budou jejím osobním poznávacím znamením na ramínkách na šaty, na přihrádce na přezůvky a na všech školních učebnicích přinejmenším do doby, než se naučí číst a psát, a ona přitom zjistila, že pouzdro se pravděpodobně stalo další obětí ranního dramatu kolem vlasů a zůstalo zapomenuto doma, začaly se jí po tvářích kutálet slzičky. Vtom ji malá blondýnka štouchla do předloktí, podala jí kapesník, rozdělila se s ní o pastelky a později, když už je učitelka zase pustila za čekajícími rodiči, jí pošeptala: Ty máš tak krásné vlasy. Můžu si na ně sáhnout?

Judith přikývla, Claudie ji opatrně a s pusou pootevřenou napětím pohládila po nakulmovaných vlasech a s údivem dodala: Jako červená cukrová vata.

Tak to začalo.

Co se Xany týče, první setkání s Claudíí se jí údajně ztratilo v mlhách dětských vzpomínek. Judith ji podezřívala, že před ní něco tají. Ale zdálo se, že si Xana doopravdy na nic mimořádného nevzpomíná, dokonce Judith tvrdila, že jí závidí její nezapomenutelný zážitek s „cukrovou vatou“, což bylo mimochodem jediné výstižné přirovnání, které kdy od Claudie slyšely. Němčina jejich kamarádce vůbec nešla, dokonce v ní byla ještě horší než v ostatních předmětech, s výjimkou biologie a kreslení.

Krátce předtím, než přešly na gymnázium, se poprvé sešly ve třech. Lizzie Dennebergová chtěla obě dceřiny kamarádky

seznámit, když měly všechny tři chodit do stejné třídy. Pozvala i jejich matky. Xanina matka šla ten den ke kadeřnici a její hlava pak vypadala nepřírozeně veliká, zejména v porovnání s dívčím ohonem paní Dennebergové. Byla z toho nespá a rozpaky se pokoušela překlenout horlivou chválou na Lizziiin rozkvetlý balkon. Plachost Juditiny matky považovaly obě ženy za jemnou zdrženlivost. Vždyť se teprve nedávno uzdravila.

Zatímco jejich matky pily kávu, zavřela se děvčata v dětském pokoji. Claudie chtěla vyrábět květiny z hedvábného papíru a položila barevné papíry, vázací drát, nůžky a lepicí pásku do řady na podlahu v přesvědčení, že něčemu takovému nelze odolat. Judith a Xana na sebe hleděly, jako by do nich hrom uhodil. Navzájem v sobě očekávaly druhou Claudii a měly za to, že je čeká dětinsky strávené odpoledne. A teď byly nadšené netušenými novými možnostmi, ale také rozladěné závazky vůči Claudii, která se tak nic netušíc stala pátým kolem u vozu.

To léto, než dívky přešly na vyšší stupeň, bylo oproti předchozím rokům všechno jinak. Xanini rodiče museli z nějakého důvodu zrušit rodinnou dovolenou a Xana i Claudie odjely hned po skončení školy kamsi do neznáma. Xana zůstala pryč déle, než Judith očekávala. A když pak konečně zavolala, přiznala se za neustálého chichotání a nevěrohodných vytáček, že se na zpáteční cestě na několik dní zastavila u Claudie.

Několik dní, opakovala Judith pomalu, jak dlouho přesně?

Ale Xana předstírala, že už to zapomněla. Počkej, řekla, v neděli jsem odjížděla z Nice, takže jsem byla v pondělí — nebo ne, myslím, že to bylo až v pondělí, co jsem odjížděla z Nice...

Nech toho, přerušila ji Judith, to není důležité. Xanin hlas jí připadal stejně falešný jako její výmysl o výletu za Claudii, který byl zcela nemyslitelný vzhledem k přeorganizovanosti jejich rodičů a povaze Claudiiných prarodičů, na jejichž přísnost

si vnučka vždycky stěžovala. A ještě méně si Judith dokázala představit, že by Xana s Claudií věděly již před prázdninami, že se znovu uvidí ve vsi, kam Claudie každoročně jezdila, jen ony dvě, bez ní, za jejími zády. Proto se rozhodla, že se s Xanou musí co nejdříve vidět, a prostě ji pozvala, aby na pár dní přijela k nim domů. Dohodla s ní datum i hodinu příjezdu, aniž by nejdřív požádala rodiče o svolení.

Cos to zase vyvedla, zlobil se její otec, ty hloupá, nemyslíci, egoistická huso...

Judith se pro jistotu rozplakala ještě předtím, než za ním šla do zahradního domku, kde se již několik týdnů pokoušel vybudovat saunu. Matku poslední dobou téměř nevidala, jen někdy v noci v polospánku slyšela, jak vychází se psem z domu.

Otec před ní stál v zaprášených pracovních kalhotách a jeho tvář vypadala na tmavém pozadí jen jako rozmazaná světlá skvrna. Judith vtáhla hlavu mezi ramena a chránila si ji rukou pokrčenou v lokti. Otec odložil příklepovou vrtačku téměř něžně zasněným pohybem, ale sotva to učinil, byl skokem u dcery a uhodil ji. Judith se svezla na zem a oběma rukama ho chytila za kotníky. Křičela, žadonila a naříkala, ale vlastně šlo o dávno zavedený program, který se v Judith spustil, o roli, která jí měla zajistit, aby pokud možno nic necítila. Bylo to podobné, jako když se přes vás v moři převalí jedna či dvě vlny. Dokážete přibližně odhadnout, na jak dlouhou dobu musíte zadržet dech, až se vám voda přežene přes hlavu. Zrovna tak Judith věděla, že musí zatnout zuby a co nejvíc uvolnit krční svaly, až ji otec na závěr popadne za vlasy a několikrát jí zatřeše hlavou. Ve své kajícně skrčené poloze mu objala nohy a tím ho omezovala v pohybu, aby jí nemohl vážně ublížit. Při jedné takové příležitosti si málem ukousla špičku jazyka a hrozně ji vyděsilo, když se potom poprvé uviděla v zrcadle. Tehdy jí na tváři zůstal otisk celé jeho dlaně včetně snubního prstenu

a ještě dlouho jí krvácelo v ústech. Když jí teď otec zajel oběma rukama do vlasů, pustila jeho nohy a stočila se do klubíčka jako ježek. Přišel kopanec, pak druhý — a tím to skončilo.

Otec si sedl na hromadu tvárnice s obličejem v dlaních. Když pak vzlhl, bylo by ho člověku skoro líto, ale Judith si zároveň představovala, jak mu tou jeho příklepovou vrtačkou provrtá koleno. Víš přece... zamumlal a ukázal rukou neurčitým směrem, ...že nemůžeš jen tak...

Judith si sedla. Snažila se ještě chvíli vzlykat a popotahovat.

Tati, já jsem ne... Xana tu byla o každých prázdninách... mám to zrušit?

Otec zavrtěl hlavou a zhluboka si povzdechl. A přesně s tím Judith počítala. Na jedné straně to byla její jediná možnost, na druhé velký podvod: musela ho postavit před hotovou věc, protože její otec si nemohl dovolit ztratit tvář. Byl na něj spoleh, a to nejenom pokud jde o bití. Věděla také, že když Xanu pozve na návštěvu, nebude se z toho dát vycouvat. Xana je u nich vždy vítána. Její otec je známý. Juditin otec nemůže ztratit tvář.

Budeš si muset něco vymyslet, řekl jí a Judith přikývla. Ale už to nikdy nedělej, nebo tě zabiju.

Od chvíle, co znala Xanu, se Judith naučila mnohem lépe rozumět i sama sobě. Předtím nikdy nikoho domů nepozvala, tvrdila, že nesnáší cizí děti. Jejím rodičům to nedělalo starosti. A její vrstevníci věřili, že dům Juditinych rodičů je nejen příliš daleko, ale zdál se jim i natolik velkopanský, že nepřipadalo v úvahu, aby se tam ukazovali s usmrkanými nosy a s prsty od čokolády. Když o tři roky později začala Juditina mladší sestra chodit do stejné školy, změnily se představy o tom, že Baerova děvčata žijí poněkud výstředním způsobem života, téměř v jistotu, protože Salome vždycky mluvila o *naší vile* a pekařství svých rodičů označovala za *naši cukrárnu*.

Většina dětí Baerovo pekařství znala, protože se nacházelo nedaleko od školy. Jmenovalo se Bäckerei Baer především kvůli libozvučné aliteraci dvou b — a bylo oblíbené už jen proto, že jste si tam mohli i sednout a vypít kávu. Bylo to umělecké dílo postavené ve stylu dvacátých let, a tak se jako statečný Asterix bránilo řetězcům zásobujícím město pečivem. Jejich pobočkami bylo obklopeno ze všech stran. Označení *cukrárna* se tedy nezdálo nadsazené. A to byl také důvod, proč ostatní děti uvěřily i ve vilu.

Jenže důvod, proč Judith nikdy nepozvala nikoho k sobě domů, byl, že se styděla za míchačku na beton před domovními dveřmi, za červenobílou pásku bránící vstupu do nepoužívaného druhého poschodí a za to, že nemají ani pořádnou koupelnu. Měli jen vanu stojící na lvích tlapách v kuchyni, v níž její matka dříve lehávala celé nedělní dopoledne ponořená v teplé vodě a zpívala árie. Tenkrát se otec ještě usmíval, než odcházel za nekonečnými stavebními pracemi. Dnes už jen bručel, že na jejich zvládnutí by potřeboval mít několik synů.

Judith toužila po domově, jaký měla Xana, po spolehlivé krabicovité měšťácké novostavbě. Zato Xana byla jejich domem nadšená, což Judith ihned pochopila z její nezvykle hloupé poznámky — naše Pipi vážně bydlí ve vile Vilekule — i z výrazu její tváře. Xanina ironická odtažitost, která se v Juditiných očích zdála nejen přitažlivá, ale i tak trochu nebezpečná, na chvíli zmizela, když byla u Judith na návštěvě. Xana vypadala skoro tak šťastně jako Claudie, když se jí povedla papírová květina.

S Xanou zapomínala Judith na stavební stroje i oprýskané zárubně. Xana se nepodivovala nad tím, že pokoji se starým křídlem a prošlapanými parketami, kde Juditina matka dříve zpívala a tančila, říkají „žlutý salonek“, a všimla si, že teoreticky existuje i modrý salonek, jenže ho teď používali jako skladiště náradí a kbelíků s barvami. U nás doma máme jen

pokoje, řekla Xana, ohrnula nos a s jáсотem a rozpaženými rukama seběhla po schodech do zahrady.

Když Xana vystoupila z autobusu, vypadala jinak, měla kratší vlasy, opálenou kůži a celkově se zdála štíhlejší a vytáhlejší. Přitom byla pryč jen několik týdnů. V ruce držela dopis, který zřejmě právě napsala. Judith předstírala, že nemá tušení, kde je nejbližší trafika. Podle ní bylo lepší lhát než se vymlouvat. Když Xana naléhala — ale prosím tě, vždyť tu bydlíš —, začala trucovat, neodpovídala a odhodila prázdnou plechovku do křoví. Xana jen pokrčila rameny a zeptala se nějakého kolemjdoucího.

Když měly známku, zeptala se Judith jen jakoby mimochodem, kdo je adresát. Xanina nemluvnost mohla koneckonců znamenat i to, že ve skutečnosti touží, aby se jí na to někdo zeptal. Xana však povýšeně odsekla: Toho neznáš.

Chtěla jsem jen vědět, jestli už zase neumíráš steskem po naší cudné jeptišce, odpověděla Judith pichlavě, nato se Xana zarazila a pak se rozesmála.

Cudná jeptiška, opakovala, to je dobré! Kdy tě to napadlo? Mimochodem, ta naše jeptiška už umí dojit. Ukazovala mi to. Jen ten trik z *Heidi*, stříkat si mléko přímo do pusy, tak ten ještě trénuje.

Stříkat si mléko do pusy, vykvikla Judith, ty jsi hrozná — a potom se smály a mluvily o Claudii jako o cudné jeptišce, žertovaly o tom, zda si své světlé ochlupení splétá do čupků, a tlachaly hlouposti. Jako starý, i když slabý prostředek k jejich opětnému stmelení to muselo prozatím stačit.

Společné dny s Xanou se ničím nelišily od dřívějšíka. Přesto měla Judith zvláštní pocit bezpečí, cítila se nejen jistější, ale i vzdálenější, jako loďka v cizím přístavu. Večer byly dlouho vzhůru, pouštěly si desky, druhý den prospaly celé dopoledne, potom si šly lehnout do zahrady, trefovaly se kamínky do

nádrže na dešťovou vodu a nakonec podnikly vlažný pokus postavit si domek na stromě.

S Juditiným otcem vycházela Xana vždycky dobře. Chovala se k němu jako ztělesněná rozumnost a dospělost. Když se spolu bavili, zdáli se Judith skoro jako dva nepřátelé, kteří si jeden od druhého udržovali neosobní odstup, díky němuž spolu dokázali mluvit tak civilizovaně jako naprogramované loutky. Ona naproti tomu měla k oběma citovou vazbu, a proto pro ni každý výraz, každý tón, všechno, co bylo řečeno, a dokonce i to, co zůstalo nevyřčeno, nabývalo zvláštní význam.

O Juditině matce informoval otec Xanu jen zběžně. Tehdy si Judith zase jednou uvědomila, s jakým potěšením poslouchá, když jiní lidé lžou. A jen tak mimochodem, prohodil otec při malé svačině v zahradě, k níž měli párky s houskami, a nedíval se přitom na Xanu, ale na vlastní dceru s takovým zájmem, jako by měla novou tvář, nevím, jestli ti o tom už Judith řekla, ale její matka je tak trochu přepracovaná. Bylo by nejlepší, kdybyste ji nerušily.

Bez problému, řekla Xana netečně a kroužila přitom parkem v hořčici, budeme se držet zpátky.

Tvůj otec je prima, řekla později, a kde celou dobu vězí tvoje matka?

Asi v posteli, odpověděla Judith. Ona chodí na procházky v noci.

Určitě to potřebuje jako relaxaci, přemítala Xana nahlas, zcela spokojená nejen sama se sebou, ale i s vlastní schopností vžít se do jiného člověka. Zřejmě potřebuje mít pocit absolutní svobody, úplně převrátit denní rytmus. A Judith si myslela: Kdybys už raději držela klapáčku.

Ležely vedle sebe napříč přes houpací síť s nohama v trávě a kouřily. Judith tajně brala otcí cigarety z krabiček, které se válely všude kolem, a domnívala se, že on o tom dokonce i ví. Schovávala si je v zahradě do žluté plechovky s kominíkem

a každou chvíli měnila skryš. Xana kouřila sice usilovně, ale moc to neuměla. Filtr měla neustále vlhký, nepřírozně vytáčela malíček, jak to dělávají staré ženy, když drží šálek čaje, a kašlala.

Já vlastně vůbec nesmím kouřit, řekla a cvrnkla nedopalek do křoví.

A myslíš si, že já snad můžu? zeptala se Judith a zapálila si druhou cigaretu od té předchozí.

Jako malá jsem měla zápal plic, pokračovala Xana, jako by ji neslyšela, a málem jsem na to umřela.

Judith mlčela.

Proto jsme jezdili každý rok v květnu k moři.

Myslela jsem, že jste tam jezdili v květnu proto, že tví rodiče nechtěli jezdit v hlavní sezóně, kdy je všude plno.

Proto taky. Ale hlavně kvůli mým plícím. Slaný mořský vzduch zjara. Doktor řekl, že bych neměla nikdy kouřit. Vozili mě každý druhý týden na odsávání hlenů, pokaždé mi nasadili takovou masku s rajským plynem, aspoň myslím, řvala jsem, křičela a odvracela hlavu, bylo to dost brutální... Nedokončenou větu nechala viset ve vzduchu.

Jen se nerozplač, řekla Judith.

Xana vyskočila a koplá do houpací sítě. Jdi se vycpat, řekla a zmizela.

Po chvíli se zvedla i Judith a nakoukla za roh. Xana seděla u zahradního stolu a psala. Pravděpodobně další dopis. Judith se rozhodla, že si zajde do pokoje pro knížku. V domě bylo ticho a chladno. Dveře do žlutého salonku, kam musel otec matce postavit velikou vysokou postel, byly pořád zavřené.

Judith šla do svého pokoje a sedla si na podlahu. Nerozhodně se přehrabovala ve svých věcech, prohlížela si knížky, vytáhla pár fotografií a najednou klečela u Xaniny cestovní tašky.

Dopisy nebyly nijak pečlivě schované, ale byly až úplně dole, takže musela ruku vsunout podél bočních stěn až na dno tašky. Neudělala nic víc, než že si přečetla jméno odesí-

latele. Pak dopisy dala zpátky na stejné místo a vrátila se ven do houpací sítě.

Po nějaké době přišla i Xana. Myslím, že si ještě jednu zapálím, řekla.

Judith jí podala plechovku s kominíkem.

Tvůj otec mi právě nabídl, že mu klidně můžu tykat, řekla Xana a hihňala se. Připadá mi divné říkat mu Heinzí...

Tom je samozřejmě mnohem lepší, vyhrkla Judith, ale asi se jmenuje prostě Thomas, ne?

Xana se zatvářila tak, že to Judith skoro vyděsilo a byla by ráda vzala svá slova zpět. Ale když člověk jednou něco začne, musí to dokončit, jinak se všechno zhroutlí, jak její otec neustále kázal, je potřeba mít velikou trpělivost, a to zvláště při tak náročné stavbě, která toho zpočátku dost potřebuje, ale potom nám to bohatě vynahradí, uvidíte, to všechno je investice do budoucna.

Xana před ní stála s jednou rukou zaťatou v pěst, v druhé nezapálenou cigaretu.

Jen mě uhoď, řekla Judith tiše, můžeš mě klidně uhodit, ale já jsem je nečetla, to ti přísahám.

Xana jen stála a zírala na ni.

Oheň? zeptala se Judith a skoro se musela smát. Bohužel se jí to stávalo často, a to i tehdy, když její matka zrovna bez nějakého zjevného důvodu láteřila a vzlykala a hrozila, že večer řekne všechno otci a ten už jí ukáže, a že přece Judith dobře ví, jak je na tom špatně, takže se k ní nemůže chovat jako... a pak matce někdy došla slova a něčím po ní hodila. Jednou dokonce hrcem, ale ne horkým — a právě při takových příležitostech se Judith občas rozesmála, i když to situaci nikdy nezlepšilo, naopak, ale ona si nemohla pomoci a sama před sebou si to vždycky ospravedlňovala svou upřímností.

Xana se otočila a na odchodu jí řekla: Hned jsem zpátky. A byla zpátky tak rychle, až ji Judith podezřívala, že si mohla

tak nanejvýš jednou potáhnout z cigarety, byl to skoro zázrak. Přišla se třemi dopisy a hodila jí je, můžeš si je klidně přečíst, jen si je přečti! Ale Judith nechtěla, za nic na světě už nechtěla udělat to, čemu se před pouhými dvaceti minutami tak usilovně bránila. Já je nechci číst, nezajímá mě to, nech si své dopisy, nebo mi prostě řekni, co v nich je! A co je ten kluk vůbec zač?

A od té chvíle bylo všechno jiné, úplně jiné, ale určitě ne lepší.

Od té chvíle dávala Xana volný průchod svým citům, stále znovu a znovu, tryskaly z ní jako medové prameny: jak se s Tomem seznámila ve Francii, jak vypadá, co jí řekl, že ji jednou vzal za ruku, Judith brzy znala nejlepší části jeho dopisů zpaměti. Zprvu jí připadalo *neuvěřitelné*, že Tom pochází z místa ležícího nedaleko vesnice Claudiiných prarodičů, a naprosto *geniální*, jak Xana přemluvila své rodiče a pak se ke Claudii sama pozvala. Zpočátku ji celý ten příběh nadchl, částečně proto, že se jí ulevilo, že ji Xana nevyměnila za Claudii, a částečně proto, že byla zvědavá, protože sama dosud poznala jen dva druhy mužů: kluky ze třídy, kteří si ještě hráli na indiány, a svého otce, toho patetického násilníka.

Ale brzy jí to začalo jít strašně na nervy. Jediné chvíle, kdy Xana nemohla mluvit o Tomovi, vést hlubokomyslné úvahy o jeho povaze a do nejmenších podrobností pitvat vlastní pocity, byly jízdy se Salome a otcem do supermarketu. Pro Judith to byl asi takový rozdíl jako mezi morem a cholerou. Protože otec, který už přestal věřit v uzdravení své ženy, vyžadoval, aby mu dívky pomáhaly s nákupy i s vařením. A Xaně to ve vší vážnosti připadalo *zajímavé*. V autě sedávala dobrovolně na zadním sedadle, aby Judith a Salome mohly sedět odděleně, a večer se nechávala svým novým kamarádem Heinzem učit, jak se vaří nudle či rýže, míchala s ním nálevy do salátů a chovala se v každém směru jako dokonalý model z nabídkového katalogu dcer.